

Rolnummer 5142
Arrest nr. 13/2012 van 2 februari 2012

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 403, §§ 1 en 2, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en R. Henneuse, en de rechters L. Lavrysen, A. Alen, E. Derycke, J. Spreutels en P. Nihoul, bijgestaan door de griffier F. Meersschant, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij vonnis van 15 april 2011 in zake de bvba « Bouwgroep Probuild » tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 2 mei 2011, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt de bepaling van artikel 403, § 1 en § 2 van het Wetboek van Inkomstenbelastingen (WIB92), zoals van toepassing voor aanslagjaar 2007 vóór de inwerkingtreding van de Programmawet van 27 april 2007, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en/of artikel 1 van het Twaalfde Protocol bij het EVRM, doordat deze bepaling een verschil in behandeling invoert tussen, enerzijds, opdrachtgevers en aannemers die voor de in artikel 400 1° WIB92 bedoelde werken beroep doen op een niet-geregistreerde aannemer die is gevestigd in België en die zijn onderworpen aan de verplichting om bij betaling van de onderaannemer 15 pct. van het door hem [lees : door hen] verschuldigde bedrag, exclusief belasting over de toegevoegde waarde, in te houden en te storten bij de door de Koning aan te wijzen ambtenaar volgens de door Hem te bepalen modaliteiten en, anderzijds, opdrachtgevers en aannemers die voor de in artikel 400, 1° bedoelde werken beroep doen op een in een andere Lidstaat van de EU gevestigde, niet-geregistreerde aannemer en die niet onderworpen kunnen worden aan deze verplichting ingevolge de directe werking in de interne rechtsorde van het huidige artikel 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HJEU, C433/04, 9 november 2006) ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de bvba « Bouwgroep Probuild », met zetel te 2900 Schoten, Toekomstlaan 16L;
- de Ministerraad.

De bvba « Bouwgroep Probuild » heeft ook een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 13 december 2011 :

- zijn verschenen :

. Mr. D. Pressman, advocaat bij de balie te Antwerpen, voor de bvba « Bouwgroep Probuild »;

. Mr. C. Cologne *loco* Mr. P. Declercq, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers L. Lavrysen en J. Spreutels verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

De eisende partij in het bodemgeschil, de bvba « Bouwgroep Probuild », heeft voor de uitvoering van bepaalde werken een beroep gedaan op een Belgische onderaannemer, namelijk de bvba « Differenza ». Voor die werken werden drie facturen uitgeschreven voor een totaalbedrag van 18 240 euro.

De bvba « Differenza » was op het moment van de betaling van de facturen een niet-geregistreerde aannemer (artikelen 401 en volgende van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, hierna: WIB 1992); de bvba « Bouwgroep Probuild » ging echter niet over tot de inhouding en doorstorting van 15 % op de bedragen van die facturen (exclusief de belasting over de toegevoegde waarde).

Op 27 november 2008 wordt, overeenkomstig artikel 404 van het WIB 1992, door de fiscus overgegaan tot de inkohiering van een administratieve geldboete, gelijk aan het dubbele van het bedrag dat had moeten zijn ingehouden en doorgestort.

Tegen die administratieve geldboete wordt door de bvba « Bouwgroep Probuild » bezwaar ingediend, dat evenwel als ongegrond werd afgewezen.

Op grond van artikel 1385*decies* van het Gerechtelijk Wetboek wordt door de bvba « Bouwgroep Probuild » een vordering ingesteld bij de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel tegen de Belgische Staat tot betwisting van het afwijzen van het fiscaal bezwaar alsook tot betwisting van de administratieve geldboete.

De verwijzende rechter stelt echter vast dat er een verschil in behandeling bestaat tussen de opdrachtgevers en aannemers die voor de in artikel 400, 1°, van het WIB 1992 bedoelde werken een beroep doen op een niet-geregistreerde aannemer die is gevestigd in België en opdrachtgevers en aannemers die voor de in artikel 400, 1°, van het WIB 1992 bedoelde werken een beroep doen op een in een andere lidstaat van de Europese Unie gevestigde, niet-geregistreerde aannemer. Voor dat verschil in behandeling bestaat, volgens de verwijzende rechter, geen enkele objectieve en redelijke verantwoording, zodat hij bovenvermelde prejudiciële vraag stelt.

III. In rechte

- A -

A.1. De eisende partij voor de verwijzende rechter beweert dat voor de periode 27 april 2007 tot 1 januari 2008 twee categorieën van belastingplichtigen verschillend werden behandeld, te weten de opdrachtgevers en aannemers die voor de in artikel 400, 1°, bedoelde werken een beroep doen op een niet-geregistreerde aannemer die is gevestigd in België en de opdrachtgevers en aannemers die voor de in artikel 400, 1°, bedoelde werken een beroep doen op een in een andere lidstaat van de Europese Unie gevestigde, niet-geregistreerde aannemer.

Niet-geregistreerde ondernemingen, gevestigd in een andere lidstaat van de Europese Unie dan België, zijn, ingevolge het arrest van het Hof van Justitie van 9 november 2006 en het algemeen rechtsbeginsel van de voorrang van supranationale wetgeving met directe werking in de interne rechtsorde, het voorwerp van de inhoudingsverplichting zoals vervat in artikel 403, §§ 1 en 2, van het WIB 1992, zoals van toepassing vóór de wijziging ervan bij de programmawet van 27 april 2007. De in België gevestigde niet-geregistreerde ondernemingen waren daarentegen in de voormelde overgangperiode wel nog steeds het voorwerp van die inhoudingsplicht.

Een opdrachtgever of aannemer diende, krachtens artikel 403 van het WIB 1992, een bedrag van 15 % van de door een niet-geregistreerde Belgische dienstverrichter gefactureerde prijs in te houden, hetgeen *in casu* erop neerkomt dat aan die dienstverrichter de mogelijkheid werd ontnomen om dadelijk te beschikken over een deel van zijn inkomsten, die hij pas na een bijzondere administratieve procedure kon recupereren.

Ook het feit dat een opdrachtgever of een aannemer die een overeenkomst sluit met een in België niet-geregistreerde dienstverrichter, krachtens artikel 402 van het WIB 1992 tot beloop van 35 % van de prijs van de te verrichten werkzaamheden hoofdelijk aansprakelijk is voor alle belastingsschulden van die dienstverrichter met betrekking tot voorafgaande belastbare tijdperken, kan, volgens de eisende partij voor de verwijzende rechter,

die opdrachtgever of aannemer ontmoedigen om een beroep te doen op een niet-geregistreerde Belgische dienstverrichter die rechtmatig dezelfde diensten verricht als een niet-geregistreerde dienstverrichter die is gevestigd in een andere lidstaat van de Europese Unie dan België.

A.2. De Ministerraad voert aan dat er geen sprake kan zijn van een discriminatie; daarvoor wordt verwezen naar het arrest nr. 56/2009 van 19 maart 2009. In die zaak werd ook een mogelijke schending van het gelijkheidsbeginsel aangevoerd wegens een onderscheiden behandeling van Belgische opdrachtgevers naargelang die een niet in België geregistreerde buitenlandse aannemer kozen of een in België gevestigde aannemer.

A.3. De eisende partij voor de verwijzende rechter meent evenwel dat de voorliggende zaak wezenlijk verschilt van de zaak die heeft geleid tot het arrest nr. 56/2009. In laatstgenoemde zaak zou het onderscheid immers zijn gebaseerd op een objectief criterium, namelijk het feit of al dan niet een beroep wordt gedaan op een geregistreerde aannemer, terwijl in de onderliggende casus evenwel het verschil in behandeling tussen twee soorten niet-geregistreerde aannemers aan de orde is.

- B -

B.1.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op artikel 403, §§ 1 en 2, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen (WIB 1992), zoals het van toepassing was voor het aanslagjaar 2007.

Artikel 403, §§ 1 en 2, van het WIB 1992, bepaalde :

« § 1. De opdrachtgever die voor de in artikel 400, 1°, vermelde werken, aan een aannemer die op het ogenblik van de betaling niet is geregistreerd, een deel of het geheel van de prijs betaalt, is verplicht bij die betaling 15 pct. van het door hem verschuldigde bedrag, exclusief belasting over de toegevoegde waarde, in te houden en te storten bij de door de Koning aan te wijzen ambtenaar volgens de door Hem te bepalen modaliteiten.

§ 2. De aannemer die voor de in artikel 400, 1°, vermelde werken, aan een onderaannemer een deel of het geheel van de prijs betaalt, is verplicht bij die betaling 15 pct. van het door hem verschuldigde bedrag, exclusief belasting over de toegevoegde waarde, in te houden en te storten bij de door de Koning aan te wijzen ambtenaar volgens de door Hem te bepalen modaliteiten.

De aannemer is evenwel, bij de door de Koning bepaalde voorwaarden en modaliteiten, vrijgesteld van de verplichting tot inhouding en storting als vermeld in het eerste lid, indien de onderaannemer op het ogenblik van de betaling als aannemer is geregistreerd ».

B.1.2. Artikel 404, § 1, van het WIB 1992, zoals het van toepassing is voor het aanslagjaar 2007, bepaalde :

« § 1. Als de in artikel 403, § 1, bedoelde storting niet werden verricht, wordt het verschuldigde bedrag verdubbeld en binnen de in artikel 354 bedoelde termijn als administratieve boete ten name van de opdrachtgever ingekohierd.

Als de in artikel 403, § 2, bedoelde storting niet werd verricht en de onderaannemer niet geregistreerd was op het ogenblik van het afsluiten van de overeenkomst, wordt het verschuldigde bedrag verdubbeld en binnen de in artikel 354 bedoelde termijn als administratieve boete ten name van de aannemer ingekohierd.

De Koning kan bepalen onder welke voorwaarden de boete kan worden verminderd ».

B.2. Het verwijzende rechtscollege vraagt het Hof of artikel 403, §§ 1 en 2, van het WIB 1992 bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het een onderscheid zou maken tussen de Belgische opdrachtgevers en aannemers naargelang zij, voor de uitvoering van werken zoals bedoeld in artikel 400, 1°, van het WIB 1992, een beroep zouden doen op een niet in België geregistreerde, maar wel in België gevestigde aannemer of op een niet in België geregistreerde en in België gevestigde aannemer, waarbij alleen de eerstgenoemden bij de betaling van de onderaannemer verplicht zijn 15 % van het door de opdrachtgever of aannemer verschuldigde bedrag, exclusief de belasting over de toegevoegde waarde, in te houden en door te storten aan de Schatkist, terwijl de laatstgenoemden zich daaraan zouden kunnen onttrekken op grond van het arrest van 9 november 2006 (C-433/04) dat werd gewezen door het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat de schending door België heeft vastgesteld van de verplichtingen waartoe het was gehouden krachtens het beginsel van het vrij verrichten van diensten dat thans is verankerd in de artikelen 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU).

B.3.1. In een arrest van 9 november 2006 heeft het Hof van Justitie geoordeeld :

« dat het Koninkrijk België, door opdrachtgevers en aannemers die een beroep doen op een niet in België geregistreerde buitenlandse aannemers te verplichten 15 % van het voor de uitgevoerde werken verschuldigde bedrag in te houden en hen hoofdelijk aansprakelijk te stellen voor de belastingschulden van die medecontractanten, niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op hem rusten krachtens de artikelen 49 EG en 50 EG » (punt 42).

B.3.2. De programmawet van 27 april 2007 heeft de voormelde bepalingen gewijzigd, teneinde, volgens de memorie van toelichting, « te beantwoorden aan het door het Hof van Justitie op 9 november 2006 [gewezen arrest] » (*Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, DOC 51-3058/001, p. 16). Die wet maakt echter niet het voorwerp uit van de prejudiciële vraag.

B.4. Onder de door het Hof van Justitie in aanmerking genomen motieven teneinde de niet-nakoming van de Belgische reglementering in verband met de registratie van de bedrijven in fiscale aangelegenheden vast te stellen, werd het motief vermeld dat, wat de belastingschulden betreft, de opdrachtgevers en aannemers automatisch 15 % van de door een niet-geregistreerde en niet in België gevestigde dienstverrichter gefactureerde prijs moeten inhouden :

« 30. Dat een opdrachtgever of aannemer krachtens artikel 403 WIB 92 voor de Belgische administratie een bedrag van 15 % van de door een niet-geregistreerde dienstverrichter gefactureerde prijs moet inhouden, komt er *in casu* op neer dat die dienstverrichter de mogelijkheid wordt ontnomen om dadelijk te beschikken over een deel van zijn inkomsten, dat hij slechts na een bijzondere administratieve procedure kan recupereren. De ongemakken die voor niet-geregistreerde en niet in België gevestigde dienstverrichters met de inhoudingsplicht gepaard gaan, kunnen hen derhalve ontmoedigen om op de Belgische markt te komen ten einde daar in de bouwsector diensten te verrichten.

31. Ook het feit dat een opdrachtgever of aannemer die een overeenkomst sluit met een niet in België geregistreerde dienstverrichter krachtens artikel 402 WIB 92 tot beloop van 35 % van de prijs van de te verrichten werkzaamheden hoofdelijk aansprakelijk is voor alle belastingschulden van deze dienstverrichter met betrekking tot voorafgaande belastbare tijdperken, kan die opdrachtgever of aannemer ontmoedigen om een beroep te doen op een niet-geregistreerde en niet in België gevestigde dienstverrichter die rechtmatig dezelfde diensten verricht in de lidstaat waar hij is gevestigd. Hoewel de hoofdelijke aansprakelijkheid zonder onderscheid geldt wanneer een beroep wordt gedaan op een niet-geregistreerde dienstverrichter, ongeacht of deze in België of een andere lidstaat is gevestigd, moet toch worden vastgesteld dat de litigieuze bepaling het de niet in België gevestigde en niet-geregistreerde dienstverrichters weliswaar niet onmogelijk maakt aldaar hun diensten aan te bieden, maar hun toegang tot de Belgische markt toch bemoeilijkt.

32. De inhoudingsplicht en de hoofdelijke aansprakelijkheid leveren dus een beperking van de vrijheid van dienstverrichting op.

[...]

37. De noodzaak van bestrijding van belastingfraude kan [...] niet volstaan als rechtvaardiging voor de algemene en preventieve toepassing van de inhoudingsplicht en de hoofdelijke aansprakelijkheid op alle niet in België gevestigde en niet-geregistreerde dienstverrichters, terwijl sommigen van hen die belastingen en voorheffingen in beginsel niet verschuldigd zijn.

38. Nu de litigieuze maatregelen automatisch en onvoorwaardelijk van toepassing zijn, maken zij het niet mogelijk rekening te houden met de individuele situatie van dienstverrichters die niet in België gevestigd en niet-geregistreerd zijn.

39. Wat de inhoudingsplicht betreft, zou een minder restrictief middel dan het ontnemen aan de dienstverrichters van de mogelijkheid om dadelijk over een niet onaanzienlijk deel van hun inkomsten te beschikken, kunnen bestaan in een op de uitwisseling van informatie tussen

opdrachtgevers, aannemers, dienstverrichters en de Belgische fiscus gebaseerd systeem dat de opdrachtgevers en aannemers bijvoorbeeld in staat zou stellen kennis te nemen van eventuele belastingschulden van hun medecontractanten, of in een verplichting om de Belgische fiscus in te lichten over elke overeenkomst die wordt gesloten met niet-geregistreerde medecontractanten of elke aan hen verrichte betaling.

40. Ook wat de hoofdelijke aansprakelijkheid betreft, zou het ten einde het ontradende effect ervan op de opdrachtgevers en aannemers ten aanzien van alle niet-geregistreerde dienstverrichters te beperken, ongeacht of zij de hiervoor bedoelde belastingen en voorheffingen verschuldigd zijn of aan hun fiscale of andere verplichtingen hebben voldaan, minder restrictief zijn indien werd voorzien in de mogelijkheid dat die dienstverrichters kunnen bewijzen dat hun fiscale situatie in orde is of het de opdrachtgevers en aannemers mogelijk werd gemaakt aan de hoofdelijke aansprakelijkheid te ontsnappen wanneer zij bepaalde formaliteiten hebben vervuld om zich ervan te vergewissen dat de fiscale situatie van de dienstverrichters waarmee zij een overeenkomst wensen te sluiten, in orde is.

41. Zoals de advocaat-generaal in punt 42 van zijn conclusie heeft opgemerkt, wordt de onevenredigheid van de litigieuze maatregelen nog versterkt doordat zij cumulatief worden toegepast.

42. Derhalve moet worden vastgesteld dat het Koninkrijk België, door opdrachtgevers en aannemers die een beroep doen op niet in België geregistreerde buitenlandse aannemers te verplichten 15 % van het voor de uitgevoerde werken verschuldigde bedrag in te houden en hen hoofdelijk aansprakelijk te stellen voor de belastingschulden van die medecontractanten, niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op hem rusten krachtens de artikelen 49 EG en 50 EG ».

B.5.1. De verwijzende rechter is van oordeel dat het verschil in behandeling tussen de beide in de prejudiciële vraag vermelde categorieën van opdrachtgevers en aannemers niet kan worden verantwoord door een verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Volgens hem maakt het loutere feit dat het Hof van Justitie de bedoelde wetgeving onverenigbaar heeft verklaard met het recht van de Europese Unie in zoverre verplichtingen worden opgelegd aan onderdanen van andere lidstaten van de Europese Unie *prima facie* geen dergelijke objectieve en redelijke verantwoording uit.

B.5.2. Het door de verwijzende rechter opgeworpen verschil in behandeling vloeit voort uit de vermelde bepalingen van het VWEU, die uitsluitend van toepassing zijn op « onderdanen der lidstaten die in een andere lidstaat zijn gevestigd dan dat, waarin degene is gevestigd te wiens behoeve de dienst wordt verricht » (artikel 56, eerste alinea, van het VWEU) en niet op situaties die volledig binnen de interne rechtsorde vallen.

B.5.3. Aangezien de zaak die aanhangig is voor de verwijzende rechter, evenwel volledig dient te worden gesitueerd binnen de interne rechtsorde, moet voor de beantwoording van de

vraag of de in het geding zijnde bepaling bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, die situatie niet worden vergeleken met situaties die door het recht van de Europese Unie worden beheerst.

B.6. De in het geding zijnde bepaling, zoals ze op het ogenblik van de feiten van toepassing was, stelt een verschil in behandeling in tussen de personen die een beroep doen op een in België gevestigde aannemer die niet is geregistreerd en diegenen die een beroep doen op een in België gevestigde geregistreerde aannemer. In tegenstelling tot de laatstgenoemden zijn de eerstgenoemden gehouden tot de in de paragrafen 1 en 2 van het voormelde artikel 403 bedoelde inhouding.

B.7.1. Zoals het Hof reeds bij herhaling heeft geoordeeld (zie onder meer in de arresten nrs. 46/2002, 126/2002, 188/2002, 86/2007, 56/2009 en 124/2009), maakt de in het geding zijnde bepaling deel uit van een geheel van maatregelen ter bestrijding, op een meer doeltreffende wijze dan in het verleden, van de bedrieglijke praktijken van de koppelbazen, die, enerzijds, bestaan in het niet-betalen van sociale bijdragen, de bedrijfsvoorheffing en de btw en, anderzijds, in het bezetten van een belangrijk aantal werkplaatsen, hetzij door personen die sociale uitkeringen genieten (pensioenen, werkloosheidsuitkeringen en ZIV-uitkeringen) en wier prestaties in strijd zijn met de betrokken uitkeringsreglementering, hetzij door buitenlanders die niet zijn gemachtigd te werken. In beide gevallen is het effect een even grote vermindering van het aanbod voor de werknemers die een regelmatige betrekking zoeken (*Parl. St.*, Senaat, 1977-1978, nr. 415-1, p. 36).

Het stelsel van de registratie van de aannemers strekt ertoe door middel van grondige onderzoeken de correcte toepassing door hen van de fiscale en sociale wetgeving te waarborgen (*ibid.*, p. 38).

B.7.2. Luidens dezelfde parlementaire voorbereiding betreffen die maatregelen de sectoren van de fiscale wetgeving, de sociale wetgeving, de wetgeving op de overheidsopdrachten en de wetgeving op het handelsregister. Artikel 403, §§ 1 en 2, van het WIB 1992 maakt deel uit van de eerste categorie van maatregelen. Het was de bedoeling van de wetgever ertoe te komen dat « niemand er nog belang zal bij hebben op [de] diensten [van de niet-geregistreerde aannemer] beroep te doen » (*ibid.*, p. 38).

B.8.1. Het verschil in behandeling tussen de in B.6 bedoelde personen is gebaseerd op een objectief criterium, namelijk het feit of al dan niet een beroep wordt gedaan op een geregistreerde aannemer.

B.8.2. Dat criterium van onderscheid is relevant ten aanzien van het in B.7.1 en B.7.2 vermelde doel van de maatregel. Het systeem van registratie is een geschikt middel om de betrouwbaarheid van een aannemer te bepalen : het zet de personen die willen contracteren ertoe aan zich voorafgaandelijk ervan te vergewissen of die aannemer is geregistreerd.

B.8.3. Rekening houdend met de doelstelling van de wetgever en met het feit dat hij maatregelen kan nemen om fraude te voorkomen in de sectoren waarin hij heeft vastgesteld dat die fraude aanzienlijk is, is het niet onevenredig de regeling inzake registratie van aannemers te koppelen aan zodanige bepalingen dat medecontractanten zullen weten dat, indien zij een overeenkomst willen sluiten met een aannemer die niet zou zijn geregistreerd, zij de verplichting zullen hebben 15 % van het factuurbedrag, exclusief btw, in te houden en door te storten aan de Schatkist. Laten zij na dit te doen, dan bepaalt artikel 404, §§ 1 en 2, dat een administratieve geldboete aan hen zal worden opgelegd, ten bedrage van het dubbele van het verschuldigde bedrag. Bovendien lopen zij het risico gedeeltelijk te zijn gehouden tot betaling van de belastingschulden welke die onderaannemer verschuldigd zou zijn. Zo wil men bereiken dat niemand er belang bij heeft een beroep te doen op de diensten van niet-geregistreerde aannemers (*Parl. St.*, Senaat, 1977-1978, nr. 415-1, p. 38).

B.9. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat, aangezien de in het geding zijnde bepaling toepasbaar was op alle in België gevestigde opdrachtgevers en aannemers, zij geen belemmering kon vormen voor het vrij verrichten van diensten op de Belgische markt.

B.10. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 403, §§ 1 en 2, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, zoals het van toepassing was voor het aanslagjaar 2007 en vóór de wijziging ervan bij de programmawet van 27 april 2007, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 2 februari 2012.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschant

M. Bossuyt